Справядлівасць, роўнасць, міласэрнасць!

Беларускі Усход

МІЖРАЁННАЯ НЕЗАЛЕЖНАЯ ГАЗЕТА

● Заснавана ў 1991 годзе ● № 1 (2) СУБОТА 18 студзеня 1992 г.

НАШ «ПАШПАРТ»

У першым нумары «Беларускага Усходу» мы ў «Слове да чытача» расказалі аб мэтах і задачах нашай газеты. Сёння змяшчаем здымак пасведчання аб рэгістрацыі газеты.

Гэта па сутнасці пашпарт выдання, у якім агавораны правы яго: газета можа выходзіць ад 1 да 4 разоў на тыдзень, аб'ём газеты таксама можа змяняцца — ад аднаго да чатырох друкаваных аркушаў. Мы гэта і будзем рабіць, калі вальней стане з паперай. А пакуль прыдзецца задавальняцца адным аркушам.

Дзяржаўны камітэт БССР па друку

ПАСВЕДЧАННЕ № 537

аб рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі

ГАЗЕТА "Беларускі Усход"

(назва)

Свята-Троіцкая царква, г. Хоцімск; саўгас "Трасціно" Хоцімскага раёна

Беларуская, руская

213670 Хоцімскі р-н, п/ Трасцін в Маркаўка, д. 35

Жыхары Касцюковіцкага, Клімавіцкага, Краснапольскага, Крычаўскага, Хоцімскага і [illegible]

Асвятленне грамадска-палітычнага, эканамічнага і культурнага [illegible] краю [illegible] каардынацыі, міласэрнасці, таварыскасці, [illegible] да блізкага [illegible] [illegible] інфармацыя

налізму; публікацыя літаратурных і іншых твораў

Меркавальныя:
а) аб'ём 4 друк. аркушы
б) перыядычнасць 1-4 разы на тыдзень
в) крыніцы фінансавання Прыбыткі ад рэалізацыі тыражу, сродкі заснавальнікаў, спонсараў

Заснавальнік абавязуецца дастаўляць бясплатныя кантрольныя і абавязковыя платныя экземпляры твораў друку ў парадку, прадугледжаным у пункце 1 Пастановы Савета Міністраў БССР ад 29 студзеня 1988 года № 22 «Аб далейшым удасканаленні парадку рассылкі кантрольных і абавязковых экземпляраў твораў друку».

Нам. Старшыня Дзяржкамдруку БССР [подпіс] А. І. Бутэвіч

Дата выдачы [illegible]

Просім прабачэння чытачоў за адносную дарагавізну нашай газеты. Але ж ва ўмовах вольных цэн на паперу, друкаванне і паслугі пошты інакш нельга. Раёнкі ж і іншыя дзяржаўныя газеты выпускаюцца за кошт бюджэту, а дакладней — за нашы з Вамі падаткі, што мы плацім са сваёй зарплаты і за зямлю.

Газета ж «Беларускі Усход» незалежная і можа існаваць толькі за кошт рэалізацыі свайго тыражу і на добраахвотныя ахвяраванні прадпрыемстваў, арганізацый і грамадзян.

РЭДКАЛЕГІЯ

Фота І. ГУЛЕВІЧА.

РЭХА ПЕРШАГА НУМАРУ «БЕЛАРУСКАГА УСХОДУ»

ЛІСТ З МЕНСКА

Дарагія Землякі!

Віншую з першым нумарам газеты!

Першы блін і не камяком: ёсць што пачытаць, культурная вёрстка і мова прыстойная. Прыемна, што большасць матэрыялаў на Роднай мове.

З Богам, землякі!

Дасылаю раздзел з новага рамана. Магчыма, зацікавіць Вас. Ганарар мне высылаць не трэба — ахвярую ў фонд рэдакцыі.

Спадабаўся здымак, дзе галоўны рэдактар і старэйшы селькор сядзяць за чаем. Мабыць, пасля дэгустацыі свайго цудоўнага віна. Малайцы.

З Калядамі Вас!

Усяго добрага. Леанід Левановіч.

***

На другой старонцы сёння мы пачынаем публікацыю ўрыўкаў з новага рамана «Дзікая ружа», ветліва дасланых нам нашым земляком, ураджэнцам Касцюковіцкага раёна, беларускім пісьменнікам Леанідам Левановічам.

ЗВАНОК ПА ТЭЛЕФОНЕ

— Алё, гэта рэдакцыя «Беларускага Усходу?»

— Так.

— Віншую з выхадам у свет. Нарэшце ў нас ёсць незалежная газета, у якую можа кожны напісаць пра што ўгодна, якая нікому ў рот не глядзіць... нават пракурора можа адчысціць. І што важна — па людску, без злосці, без зняваги чалавечага гонару, тактоўна. Вось сапраўдная журналісцкая этыка. Не тое што ў нашай раёнцы «Шлях Кастрычніка»— плявузганне са слінай у роце, знявага чалавека. Як гэта асабліва праявілася ў 1991 годзе ў сістэматычных беспардонных нападках газеты на дырэктара саўгаса «Трасціно» Кавалёва І. І. Яго зневажаюць Хоцімскія барзапісцы і за тое, што ў кабінеце дырэктара партрэт Леніна, і за тое, што там ікона «Георгий Победоносец», і за тое, што ён грэцкую крупу прадае не толькі рабочым саўгаса, але і пенсіянерам, і нават жыхарам Хоцімска! А той, хто грэчку не вырошчвае, крупы не робіць і нікому не прадае, той, аказваецца, на іх думку, паважаны чалавек, яго не крытыкуюць...

— Выбачайце, з кім размова?

— Васіль Аляксандравіч, не пазналі?— Гэта ж я, Сідорын з Хоцімска!

РАЗМОВА НА ВУЛІЦЫ

— На лаўца і звер бяжыць,— астанаўліваюць пажылыя мужчыны галоўнага рэдактара на вуліцы ў Хоцімску каля гастранома,— а мы вось абмяркоўваем новую газету... цікавая і прыгожая.

— Ну, першы блін можа і камяком...

— Не-е...— перапыняе ветэран працы, заслужаны дзеяч культуры Рэспублікі Беларусь М. Дыбкін.— Можа наадварот, для першага нумару ўсе сілы аддалі, каб заінтрыгаваць чытача, а потым, як і ўсе... шэрасць пойдзе?

— А мне здаецца — пойдзе ўгару новая газета, бо яна незалежная. Ну, скажыце, ці асмелілася б наша раёнка пракурора казытнуць?— Пытаецца ў сабраўшыхся член праўлення раённай арганізацыі Беларускага таварыства інвалідаў тав. Кавалёў.

ЛІСТ З ЧЭРЫКАЎСКАГА РАЁНА

Дарагая рэдакцыя! Дзякую за з'яўленне ў свеце такой цікавай газеты. Я ўжо 11 год жыву без жонкі, у адзіноце. Цяпер з вашай дапамогай магу завесці перапіску з жанчынай, а можа і знайсці спадарожніцу жыцця. Прашу адрас абанента № 1 і высылаю сем рублёў грошай.

Прозвішча (па правілах) указваць рэдакцыя не можа без дазволу аўтара.

У ЖУРНАЛІСЦКІХ КРУГАХ

— Газета атрымалася. Вось ужо нешта і мы пераняць у вас можам. Нават з вашай аб'явы: мы не дадумаліся раней рабіць віншаванні з днём хрышчэння, з выпадку вяшчання... Ды і ў вёрстцы павучыцца ёсць чаму.

М. Мінчанка, галоўны рэдактар Клімавіцкай раённай газеты

— Нашы калектывы павінны сябраваць і творча ўзбагачацца адзін ад аднаго. Будзем Супрацоўнічаць. А там, хто ведае — можа некалі нават аб'ядноўвацца прыдзецца.

І. Салаўёў, рэдактар Крычаўскай раённай газеты.

— Будзем супрацоўнічаць. Здаровая канкурэнцыя — гэта рухавік творчага росту журналістаў.

В. Мукалава, намеснік рэдактара Краснапольскай раённай газеты.

— «Беларускі Усход»— гэта міф. Нічога ў іх не выйдзе. Першы нумар зварганілі і ўсё на гэтым. На другі сіл не хопіць. Там няма ніводнага журналіста са спецыяльнай адукацыяй. Ды і дзе яны сродкі возьмуць?

Д. Лапцеўскі, рэдактар Хоцімскай раённай газеты.

— Нічога там такога цікавага ў гэтай газеце няма. Толькі што паліграфічныя магчымасці ў іх больш ыя, у тым і перавага. А на якім прафесійным узроўні?

Н. Салабута, адказны сакратар Хоцімскай райгазеты

— З першага нумару газета добра зарэкамендавала сябе. Шырокі тэматычны спектр, цудоўная вёрстка, удалая ілюстрацыя і, галоўнае, адыход ад заштампаванасці, вольнасць падачы... адным словам — незалежная газета. І тым усё сказана. Віншую! Будзем супрацоўнічаць — гэта будзе садзейнічаць творчаму росту ўсіх нас.

В. БОНДАРАЎ, намеснік рэдактара Касцюковіцкай раённай газеты.

Навіны, інфармацыя

А Ў КІНО ЎСЕ ЯШЧЭ ХОДЗЯЦЬ

Кажуць, што тэлебачанне пасадзіла кінафікатараў у галёшу, што зараз тэлевізар адбіў ахвоту ў людзей наведваць кінасеансы. Але, выбачайце, гэта толькі не ў Хоцімску. Тут у кіно ўсё яшчэ ходзяць. Работнікі кінавідэапрадпрыемства раёна выручылі за 1991 год ні многа ні мала — 112,4 тысячы рублёў грошыкаў, хоць і драўляных, але ж наяўных. Гэта аж на 44,4 тысячы рублёў больш, чым планавалася!

М. РАФЕЕНКА.

У ФОНД ГАЗЕТЫ

Свой літаратурны ганарар за апублікаваныя ў першым нумары газеты «Беларускі Усход» матэрыялы рашылі перадаць у фонд рэдакцыі старшыня Беларускай сялянскай партыі Яўген Лугін з Мінска, настаяцель Хоцімскай Свята-Троіцкай царквы іераманах Кірыл і іерадзіакан Лаўрэнцій з Хоцімска.

ЧАЛАВЕК ШУКАЕ ЧАЛАВЕКА

Спадар Івашчанка Сцяпан, які ў 1948 годзе служыў у горадзе Гродна і перапісваўся з дзяўчынай Таняй Гаронькінай, сяброўкай Вашай сястры Ніны (мы ў той час вучыліся ў Крычаўскім педвучылішчы), магчыма вы жывяце зараз недзе ў адным з усходніх раёнаў Белай Русі? Ведайце, Вас шукае Таццяна Фёдараўна Акіменкава, якая пражывае ў г. Гродна, вуліца Вольгі Саламонавай, д. 34, кв. 33. Адгукніцеся!

Традыцыйнымі сталі ярмаркі на базарнай плошчы ў Касцюковічах. Тут не толькі можна купіць шырокі асартымент сельскагаспадарчых прадуктаў, якія прапануюць калгасы і саўгасы, але і паглядзець выступленні калектываў мастацкай самадзейнасці.

НА ЗДЫМКУ: выступаюць самадзейныя артысты калгаса «Новае жыццё».

Фота Д. ПЯЧКОЎСКАГА.

ХОЦІМСКІ ЦУКАР? А ЧАМУ Ж НЕ!

Сёння на Хоцімшчыне, як і наогул ва ўсёй краіне, цукар стаў вялікім дэфіцытам. Калі яшчэ 2-3 гады назад людзі куплялі яго мяшкамі і ніхто гэтаму не здзіўляўся, то зараз нам прадаюць яго строга з разліку на жывую душу, і ўсяго па кілаграму на месяц. Калі перавесці гэта ў чайныя лыжкі, дык на суткі прыходзіцца ўсяго іх па тры. Гэта толькі па шклянцы чаю. А ёсць жа аматары чаю, якія і па дзве, і па тры шклянкі выпіваюць толькі раніцай.

Дэфіцыт цукру, нам тлумачаць, склаўся з-за разладу эканамічных сувязей паміж рэспублікамі. Украіна адмовілася пастаўляць цукар на Беларусь. А свайго цукру ў Беларусі вельмі мала, бо сёння існуюць толькі два цукровыя заводы ў рэспубліцы — Слуцкі і Скідзельскі.

А ці не можна рабіць цукар нам самім, у Хоцімску? Цукровыя ж буракі ў нас добра родзяць.

Мала хто ведае, што яшчэ 150 год назад на Хоцімшчыне рабілі цукар. Гэта было яшчэ ў часы прыгонніцтва. Цукровую фабрыку меў у фальварку Чарняўка тытулярны саветнік памешчык Ігнацій Феліксавіч Цеханавецкі.

У той час пуд цукру памешчык прадаваў за 6 срэбных рублёў. Працавалі на фабрыцы не толькі прыгонныя сяляне, але і наёмныя рабочыя.

Буракі вырошчвалі прыгонныя сяляне на памешчыцкай зямлі. Цукар памешчык збываў у мястэчку Хоцімск і ў буйных населеных пунктах Клімавіцкага павету.

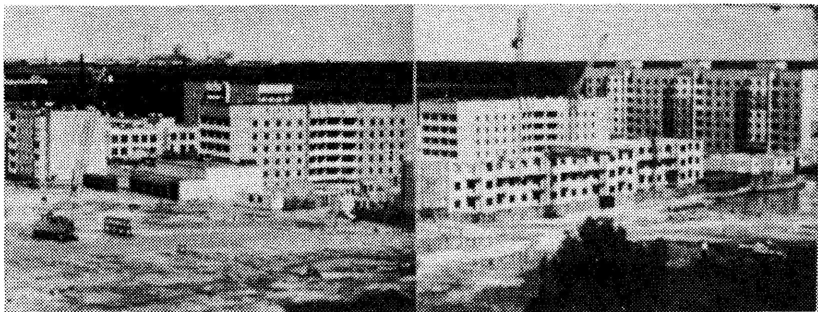
Аб цукровай фабрыцы ў фальварку Чарняўка ёсць падрабязныя звесткі ў цэнтральным дзяржаўным гістарычным архіве ў Ленінградзе. Там, напрыклад, у «справаздачы Магілёўскага губернатара» значыцца, што ў 1858 годзе на Чарняўскай буракацукровай фабрыцы было выраблена тавару на 3500 рублёў.

А чаму б і зараз не аднавіць выраб цукру на Хоцімшчыне? Вось і не трэба было б нам чакаць цукру з Украіны ці Кубы.

В. ДАЎГАЛЕЎ.

ГІ[illegible]ОРЫІ НАШАЙ [illegible]АДКІ

КАСЦЮКОВІЧАМ — 400 ГАДОЎ

Госці, ды і жыхары Касцюковіч пры ўездзе ў горад звяртаюць увагу на лічбу «1592», што на указальніку. Яна і лічыцца часам заснавання горада.

Касцюковічы — адно са старажытных славянскіх паселішчаў плямёнаў радзімічаў, якія ў VI-XI стагоддзях займалі берагі Сожа і яго прытокаў. Аб гэтым сведчаць старадаўнія магілы на заходняй ускраіне горада, наяўнасць культурнага слою і рыдлад працы.

Калі па Люблінскай уніі літоўскія магнаты і польскія паны аб'ядналіся ў адзіную дзяржаву — Рэч Паспалітую — польскія паны пачалі будаваць тут касцёлы і манастыры, умацаваныя гарадкі. На Слабадзе быў узведзен касцёл, у Мураўіллі — манастыр, на правым беразе рэчкі Жадунька — гарадок (гарадзец).

Каля рэчкі Жадунька вялікія ўладанні атрымалі паны Палонскія. Яны заснавалі сваю сядзібу на яе правым высокім беразе. Сюды ж паны перасялілі частку прыгонных сялян з іншых вёсак і дазволілі беглым з Расіі сяліцца на сваёй сядзібе. Такім чынам, на правым беразе Жадунькі ўзнікла Слабада, а на левым — паселішча Касцюкі. Хутчэй за ўсё адсюль і пайшла назва Касцюковічы.

У мястэчку Касцюковічы разам з беларусамі, рускімі, украінцамі сталі сяліцца яўрэі. У 1784 годзе ўсім насельніцтва складала 1859 чалавек, з іх 1196 яўрэяў. Тут займаліся гандлем і саматужнымі промысламі. У цэнтры мястэчка на ўзвышаным месцы стаяла цагляная царква з металічнай агарожай, а побач размяшчалася Базарная плошча. Другая царква — драўляная — узвышалася на Слабадзе. Бліжэй да рэчкі размяшчаліся тры сінагогі. Пасля вялікага пажару 9 кастрычніка 1911 года, мястэчка адбудоўвалася. Купцы і прамыслоўцы ўзвялі 10 аднапавярховых цагляных дамоў, купецкі двор, тры цагляныя лаўкі. Земства забудавала Прусінскую вуліцу, пабудавала бальніцу і два фельчарска-акушэрскія пункты. Ёсць звесткі і аб прычыне пажару. Ён узнік ад хлебапякарні Лейбы Гафта. Полымя знішчыла ўсю цэнтральную частку горада. Некалькі дамоў засталося на Гаранц, пасля яе назвалі Спасаўка. Цікавы і такі факт. Пагарэльцам была аказана дапамога прадстаўніком з Амерыкі.

Да 1917 года ў Касцюковічах працавалі вінакурны завод, 2 вадзяныя млыны і кузня, лесапільнакавальскі завод прамыслоўца Іванова, 2 паравыя млыны, 2 маслабойкі, 3 крупадзёркі, 6 гарбарань, 2 рымарні, 3 кавалі, 11 ганчароў, 22 шаўцы, 26 краўцоў, каля 30 дробных гандляроў і 12 карабейнікаў, 8 піцейных дамоў (кабакоў).

Усімі справамі ў мястэчку кіравалі памешчык Цеханавецкі, земскі начальнік Бараноўскі, свяшчэннік Сушчынскі, прыстаў Цэткевіч і багатыя купцы Арашковічы, Юдовічы і Фрадкіны.

З 17 ліпеня 1924 года Касцюковічы — адміністрацыйны цэнтр раёна, горад — з 1938 года.

Горад — радзіма такіх знакамітых людзей, як лаўрэата Ленінскай і Дзяржаўных прэмій С. Б. Кармера, дактароў фізіка-матэматычных навук С. В. Слабодчыкава і Р. Х. Фрэйдліна, Героеў Савецкага Саюза В. Ф. Маргелава і М. М. Антонава, беларускага паэта Змы Півавара. З Касцюковічамі звязана жыццё вядомых вучоных П. М. Лепяшынскага, У. Д. і М. Д. Бонч-Бруевічаў.

Па стану на 1 снежня 1991 года насельніцтва горада складала 15366 чалавек. Значны прырост яго' узкаецца з уводам Беларускага цэментнага завода. Сіламі трэста № 10 «Цэментабуд», іншымі будаўнічымі арганізацыямі рэспублікі ўзведзены мікрараён «Маладзёжны», пасёлак Будаўнікоў. У мікраёне з'явіліся сяміпавярховыя дамы. Плануецца будаўніцтва яшчэ аднаго мікрараёна.

У. ЛАМІНСКІ,
В. БОНДАРАЎ,

НА ЗДЫМКУ: мікрараён «Маладзёжны».

Фота В. КЛІМЯНКОВА.

Леанід ЛЕВАНОВІЧ

Дзікая ружа

Прапаную чытачам газеты «Беларускі Усход» раздзел з новага рамана «Дзікая ружа». У ім апісваюцца падзеі, якія адбыліся ў Беларусі, на Магілёўшчыне ў 1953 годзе. У гэтым раздзеле гаворка ідзе пра пленум ЦК КПБ, на якім выкрывалі Цанаву — памагатага Берыі. Раней матэрыялы пленума былі засакрэчаныя.

Аўтар.

Антон Пракапенка ўжо другі раз за тое лета ехаў у Мінск на пленум ЦК. Не думаў ён, што гэтакім гарачым будзе палітычнае жыццё пасля смерці бацькі ўсіх народаў. Мінулы, Чэрвеньскі, пленум моцна ўразіў Антона Яўсеевіча. Здзівіла, а ў глыбіні душы парадавала, што і сакратары абкомаў могуць выступаць на роднай мове, хай сабе запінаючыся з непрывычкі, бо дагэтуль усе справаздачы рабіліся па-руску. Па гарадах цішком пераводзіліся школы на рускую мову навучання.

Дакацілася гэтая хваля і да Лабанаўкі. Да вайны тут было дзве сярэднія школы, нейзаметку адна з іх пачала працаваць на рускай мове. Прычыніўся да гэтага Акапян, але ж ён, Пракапенка — тагачасны старшыня райвыканкома, не запярэчыў. Матыў усюды быў адзін: па просьбе бацькоў.

А просьбаў тых дастаткова было дзвюх-трох, а часам усё залежала ад жадання раённага кіраўніцтва ці дужа прагрэсіўнага дырэктара школы. І не толькі наезджага — хапала сваіх Іванаў, якія не помнілі свайго радаводу, і дужа выпіналіся атрэсціся ад роднае мужыцкае мовы. Праўда, і па-руску гаварылі яны жахліва. Мог сказаць такі дырэктар школы: «Здзелаям перерив. Ты, Сідоровіч, бяры трапку і наводзь порадок».

Усё гэта ведаў Пракапенка, у душы працівіўся, а ўголас нідзе не сказаў. Таму і радавалі яго прамоўцы на пленуме, асабліва выступленне Якуба Коласа. Уся зала рагатала, узрывалася воплескамі, слухаючы свайго, сапраўды народнага пісьменніка. Па звычцы, набытай у партыйнай школе, ён шмат чаго запісаў у блакнот, хоць і памяць меў учэпістую, мужыцкую. Праўда, розныя пастановы запамінаў кепска і таму старанна, бы школьнік, запісваў лекцыі выкладчыкаў. Мала было цікавага, жывога ў тых лекцыях, сыпаліся, бы гарох, цытаты з класікаў. Вось гэтыя цытаты і запісваў слухач Пракапенка, бо разумеў, што сядзець у бібліятэцы ў яго няма часу, ды і разумеў: найлепшы спосаб паказаць веданне класікаў — ведаць цытаты.

Так і вучыліся былыя партызанскія і франтавыя камандзіры. Так іх і вучылі, бо і выкладчыкі разумелі: чалавек ужо пры пасадзе, значыць, правераны кадр, зарэкамендаваў сябе, а дыплом — гэта дадатак да яго пасады, каб не так лёгка было яго спіхнуць.

Пра гэта думаў Пракапенка, калі рыхтаваў даклад да пленума райкома партыі. Дар'я Азарава і Ніна Гаўрыленка напісалі яму «балванку» — цытаты, лічбы, розныя выкладкі, усё на прыстойнай беларускай мове. Але — ўсё па-ранейшаму шаблону. І ён перапісаў па-свайму, шмат уставіў пачутага ў Мінску на пленуме. У спрэчках выступалі старшыні калгасаў, настаўнікі. Запомнілася прамова дырэктара Хатынїцкай школы Пятра Мамуты. Ён гаварыў пра занядбаную гісторыю нашага краю, пра выхаванне патрыятызму, любові да сваёй Бацькаўшчыны.

Слухаючы Мамуту, Пракапенка нават падумаў: вось бы ўзяць яго ў аддзел прапаганды, а зрэшты, як дырэктар школы ён прынясе больш карысці. Антон Яўсеевіч усё часцей лавіў сябе на думцы, што многа непатрэбнай пісаніны, балбатні ў райкомаўскай рабоце. У глыбіні душы, не мог пагадзіцца з тым, што першы сакратар райкома вышэй за старшыню райвыканкома: як-ніяк дэпутатаў райсавета выбіраў увесь раён, а райкомаўцаў — толькі партыйцы.

У Мінску Пракапенку чакала сустрэча з Акапянам. Ён чуў, што той вярнуўся з Каўказа і працуе першым сакратаром у адным з райкомаў пад Магілёвам, дзе некалі партызаніў. Антон Яўсеевіч успрыняў гэты факт як адступленне ад рашэнняў мінулага пленума: там гаварылася, што трэба вылучаць нацыянальныя кадры, а тут зноў рэкамендуюць Акапяна. Няўжо лінія памянялася, ці па-ранейшаму: гаворым адно, а робім іншае?

Сустрэча атрымалася нечаканай. Перад пачаткам пасяджэння Пракапенка зазірнуў у буфет, каб выпіць з дарогі ліманаду ці мінералкі. І тут яго нехта крануў за плячо, павярнуўся — перад ім стаяў Акапян: сухарлявы, смуглатвары, круглыя цёмныя вочы з радасцю пазіралі з-пад густых броваў.

— Антон Яўсеевіч, душа любезны, здароў!

Яны абняліся. Акапян нават цмокнуў Пракапенку ў шчаку. Селі побач. Акапян расказаў сваю гісторыю: не прыжыўся ён там, у Дагестане, пачаліся нелады з першым сакратаром, жонка пацягнула дамоў, у Беларусь. Быў тут у адпачынку, зайшоў да Патолічава, абком не запярэчыў, і Акапян вярнуўся.

— Слухай, душа любезны, чаму гэта Свідэрскі ўтварыў такое? Як вы перажылі?

— Отряд не заметил потери бойца... — хмыкнуў Пракапенка.

— Як, не замеціў? — рэзка павярнуўся да яго Акапян. — Такая бяда, дзяцей арэштавалі... Каб чалавек пайшоў на такое... Трэба давесці. А ты кажаш пра атрад...

— Ну, ета ж песня славутая: «отряд не заметил потери бойца и яблочко-песню допел до конца», — як бы апраўдваўся Пракапенка.

— Дурацкая песня, душа любезны. Што гэта за атрад, які не замечае пацеры байца...

Пракапенка скоса зірнуў на суразмоўніка: прыкідваецца ён дэмакратам і гуманістам, ці гаворыць сур'ёзна? Пераканаўся, што Акапянавы вочы сумныя, твар хмурны, заклапочаны. Значыць, перажывае, шкадуе Свідэрскага, якога заўсёды падтрымліваў. Мабыць, і самому давялося там, у Дагестане, нялёгка, думаў Пракапенка, ды і ў Маскву паехаць замест бюро абкома, таксама трэба было адважыцца.

Прыкмецціў Антон Пракапенка ніткі сівізны ў кучаравай чупрыне Акапяна і зразумеў, што перажыў і перадумаў Сяргей Хачатуравіч няммала. Антон Яўсеевіч коратка расказаў пра гісторыю Свідэрскага: з чаго пачалося, пра дакладную Цімоха Емяльянава, пра баптыстаў, пераказаў перадсмяротнае пісьмо нябожчыка, пра дзяцей — уладкавалі іх у дзіцячы дом, старэйшая засталася на гаспадарцы.

— А я ўсё-такі думаю... І не толькі я... Свідэрскі звіхнуўся. Не можа нармальны чалавек такое ўтварыць, — закончыў свой расказ Пракапенка.

— Не, душа любезны, ён не звіхнуўся. Ён зламаўся. Гарачы, бескампрамісны... Жыццё зламала.

Тым часам пачаўся пленум. Патолічаў прыгладзіў і без таго гладкія цёмныя валасы, аб'явіў, хто запрошаны з абласцей, раёнаў, апарата членаў ЦК, які прапануецца парадак дня. Ён жа і выступаў з дакладам аб выніках Пленума ЦК КПСС. Гаварыў па-руску. Пракапенка слухаў яго і думаў пра мінулы пленум, успамінаў той узлым, які перажыў тады. Думаў, што цяпер усё будзе на роднай мове — так запісалі ў рашэнні, а сёння ўсе гавораць падкрэслена па-руску. Лугаўцоў сказаў «здравствуй», а не «здароў», як вітаўся раней.

(Працяг будзе).

Жывёлаводы калгаса імя Заладарскага з фермы вёскі Гравій Мікалай Графімавіч Мацюшэнка (на здымку злева), Юрый Іванавіч Пракоп, Васіль Раманавіч Гурскі і Валерый Мікалаевіч Шатрукоў лічацца лепшымі ў гаспадарцы.

Гэтыя працавітыя сяляне падтрымліваюць заўсёды належны парадак на ферме, своечасова і ў патрэбнай колькасці падвозяць кармы каровам, а летам пасвяць буронак на лузе.

— Ад іх старання добрыя вынікі і ў нас,— кажуць даяркі.

Фота І. ТКАЧОВА, Краснапольскі раён.

БЕСЕДЫ ПО ЗАКОНУ БОЖИЮ

ГЛАВНАЯ МОЛИТВА

Бог любит свое творение, любит каждого из нас. «И буду вам Отцем, и вы будете Моими сынами и дщерями, говорит Господь Вседержитель» (2-е послание к Коринфянам, 6-я гл. 18 ст.) И мы поэтому так же, как к своему родному отцу или родной матери, можем всегда, в любое время, обращаться к Богу — к нашему Отцу Небесному. Обращение же наше к Богу есть молитва. Значит, молитва есть беседа или разговор наш с Богом. Она необходима для нас так же, как воздух и пища. Потому как у нас все от Бога и нет ничего своего: жизнь, способности, здоровье, пища — все дается нам Богом. Поэтому и в радости, и в печали, и когда что нам нужно, мы должны обращаться к Богу с молитвою.

А Господь очень добр и милостив к нам и если от чистого сердца, с верою и усердием будем просить Его о своих нуждах, он непременно исполнит наше желание и даст все, в чем мы нуждаемся. При этом надо всецело положиться на Его Святую Волю и терпеливо ждать, потому что только один Господь знает, что и когда нам дать — что нам полезно и что вредно.

В нашей сегодняшней беседе мы познакомимся с важнейшей молитвой —«Отче наш». Молитесь же так:

«Отче наш, Иже еси на небесах! Да святится имя Твое. Да придет Царствие Твое, да будет воля Твоя яко на небеси и на земле. Хлеб наш насущный даждь нам днесь. И остави нам долги наши, яко же и мы оставляем должникам нашим. И не введи нас во искушение, но избави нас от лукаваго, яко Твое есть Царство и сила и слава Отце и Сына и Святаго духа, ныне и присно и вовеки веков. Аминь.»

Молитва эта называется Господнею, потому что ее дал Сам Господь Иисус Христос Своим ученикам, когда они просили Его научить, как им молиться. Поэтому эта молитва — самая главная из всех молитв. В этой молитве мы обращаемся к Богу Отцу, первому Лицу Святой Троицы. Молитва разделяется на три части: призывания, прошения и славословия.

ИЕРОДИАКОН ЛАВРЕНТИЙ

Молитва «Отче наш»— важнейшая составная часть Нагорной проповеди Иисуса Христа. В десяти строчках евангельского текста (Мф. 6,9-13) заложены нравственные основы жизни последующих поколений. Безусловное влияние Нагорной проповеди с ее заповедями блаженства и молитвой Господней как квитэссенцией учения просматривается в культурах всех стран христианского мира. Нравственное учение Иисуса Христа возвышает человека, делает его милосерднее и чище душой. И если теперь мы видим наше несовершенство, то именно по контрасту с христианскими идеалами.

Молитва «Отче наш»— одна для всех людей разных времен и народов, принявших христианство. Когда-то и в нашем краю каждый ребенок к 5-6 годам знал наизусть эту молитву. Еще недавно, если кто-то чего-то простого не знал, ему говорили: ты же должен знать это, как «Отче наш». То есть слово в слове, от начала до конца, причем обязательно.

Но не вина наша, а беда, что многие из нас забыли, а то и не знали эту Святую молитву Господню. Может оттого мы и многое в жизни не знаем. И, скорее всего, потому так сейчас и живем.

Так давайте же все обратимся к Богу, научимся молиться, пойдем в Святую Церковь и через молитву и церковь познаем Бога и самих себя. А Закон Божий выучить легко будет тем, кто выпишет газету «Беларускі Усход». Мы будем печатать в этой газете материалы на религиозную тематику регулярно.

КОЛЛЕКТИВ РЕДАКЦИИ.

НАШ ОБЩИЙ ДОЛГ, ЛЮДИ!

Старинный храм — Свято-Троицкий Собор в Хотимске — стоит сегодня обезглавленный, с полуразрушенным фасадом, с оскверненными стенами и внутренними помещениями Святой Обители. Бывший когда-то гордостью жителей Востока Белой Руси, украшением и источником одухотворения народной жизни, он стал нашим позором — здесь столько лет господствовало богохульство.

Немедленное восстановление Храма, возвращенного, наконец, верующим и в их лице всему местному народу — задача непосильная. Но начинать восстановительные работы нужно уже сейчас, сегодня, всем миром. Это наш общий долг, люди! Каждый из нас должен внести свою посильную лепту в это дело, иначе Бог не обратит к нам Своего Лика.

Любой путь в сотни вёрст начинается с первого, хотя бы и маленького шага. Пусть первым шагом в восстановлении Свято-Троицкого Собора будут наши скромные пожертвования, а у кого есть силы — и личное участие в разборке и удалении из помещения храма оскверняющих его нагромождений.

Жители Хотимщины! Верующие и атеисты! Пусть актом всенародного покаяния станет наш труд по возрождению Храма. Пусть этот труд станет малой данью уважения нашего заблудшего поколения к той Вере и Любви, которыми вдохновлялись строившие этот храм наши благочестивые предки. Пусть весна и лето 1992 года переломного в исторической судьбе Восточного Края и всей Белой Руси — станут временем избавления нашего Храма от поругания, временем восстановления его в первозданном виде и предназначении.

В. ДОЛГОЛЁВ.

ХОЗЯЮШКЕ НА ЗАМЕТКУ

Сегодня мы начинаем постоянную рубрику «О ВКУСНОЙ И ЗДОРОВОЙ ПИЩЕ».

УМЕТЬ ВКУСНО ГОТОВИТЬ.

Питание — одно из главных условий существования человека. Проблема питания — одна из основных проблем человеческой культуры.

Правильное питание — важнейший фактор здоровья, оно в значительной мере определяет длительность жизни, задерживает наступление старости.

Питаться разумно — значит удовлетворять потребности организма с учетом физиологических особенностей и условий жизни.

Пища должна быть не только полноценной по количеству, составу и сочетанию питательных веществ, но и вкусной. Невкусная пища плохо усваивается организмом и поэтому малополезна. Академик И. П. Павлов утверждал, что «...нормальная и полезная — еда с аппетитом, еда с испытываемым наслаждением.» Поэтому каждой хозяйке хочется уметь дома готовить питательно, вкусо, гигиенично, экономно и быстро.

Вводимая с этого номера нашей газеты рубрика «О вкусной и здоровой пище» имеет целью помочь домашним хозяйкам готовить для семьи вкусную и здоровую пищу.

Приглашаем умелых хозяюшек, профессионалов-поваров, кондитеров принять активное участие в подборке и подготовке к печати материалов под этой рубрикой. Поделитесь, пожалуйста, своими секретами, опытом, рецептами приготовления вкусных и питательных блюд и напитков.

АЗЫ РАЦИОНАЛЬНОГО ПИТАНИЯ

Наиболее благоприятным для организма человека следует признать питание, в котором белки составляют 14 процентов по калорийности, жиры около 30 и углеводы — около 56 процентов. Такая пища хорошо усваивается организмом.

***

Поваренной соли взрослому человеку при питании смешанной пищей требуется в день 10-15 граммов. Если при тяжелом физическом труде человек теряет много пота, потребность в ней увеличивается до 20-25 граммов в сутки. Такое же количество соли необходимо, если в рационе преобладают растительные продукты.

***

Наилучшим режимом питания следует считать четырехразовый приём пищи. Первый, утренний завтрак, должен содержать 25-30 процентов всего суточного рациона, второй завтрак — 10-15, обед 40-45 и ужин — 15-20 процентов.

***

Мясо, рыбу, яйца, бобовые продукты рациональнее использовать для завтрака и обеда. На ужин следует оставлять овощные и крупяные блюда, простоквашу, кефир.

ДЕТСКИЕ ЧТЕНИЯ

Притча о блудном сыне

Мы часто грешим и, согрешив, сами понимаем, что поступили нехорошо. Но недостаточно чувствовать, что наши мысли и поступки грешны, нужно в своем грехе еще покаяться, просить прощения у Бога и у тех, кого мы обидели, стараться больше грехов не делать.

Вот какую притчу о покаянии рассказал наш Иисус Христос, чтоб объяснить Божие милосердие.

Было у богатого человека два сына. Младший не захотел трудиться в отцовском имении и попросил отца выделить часть имущества, которая досталась бы ему по наследству. Отец выполнил его просьбу, и сын ушел с полученным богатством в далекую страну, где он очень быстро растратил свое состояние на грешные и дурные удовольствия. Когда же у него ничего не осталось, в той стране настал голод и нужда. Пришлось наняться за бесценок пасти свиней у одного из жителей. Голод так мучил нового свинопаса, что он был бы рад насытиться кормом, который давали свиньям, но бедолаге и этого не перепадало.

Отчаявшись, стал он думать: «У моего отца столько работников, и все они сыты, а я здесь умираю от голода. Пойду домой и скажу ему: «Батюшка, я согрешил перед Богом и перед тобою и не достоин называться сыном твоим, возьми меня в работники».

Поднялся он и пошел к отцу своему. Издалека завидел его отец и сжалился над ним, вышел ему навстречу, обнял его и поцеловал. Сын же сказал ему:

— Согрешил я перед Богом и перед тобою и не достоин называться сыном твоим.

— Принесите лучшую одежду,— приказал отец слугам своим,— оденьте его, дайте кольцо на руку, а на ноги — мягкую и удобную обувь. И заколите откормленного теленка: станем есть и веселиться и радоваться возвращению сына моего.

В это время с поля возвратился старший сын.

— Что это значит?— спросил он слугу, услышав музыку и пение.

— Брат твой вернулся,— ответил слуга,— и отец твой угощает всех, потому что младший сын его оказался жив и здоров.

Старший сын рассердился и не захотел войти в дом. Отец звал его, но тот стал упрекать отца в несправедливости к себе:

— Сколько лет я добросовестно тружусь и всегда слушаюсь тебя, а ты не дал мне и малого козленка, чтоб я повеселился с друзьями. Когда же явился сын твой, промотавший все имущество, ты заколол для него откормленного теленка!..

— Сын мой!— ответил ему отец.— Ты всегда со мною, и все мое — твое. Но как же не радоваться и не веселиться, если брат твой был мертв — и ожил, пропадал — и нашелся.

Притча эта называется о блудном (то есть непослушном, своевольном) сыне и показывает, с какой радостью и прощением Небесный Отец принимает всякого грешника, приходящего к Нему с раскаявшимся сердцем.

Каждый из нас получает от Бога наследство, как получил блудный сын от отца: здоровье, способности к учению, какой-нибудь особый талант или умение. Когда мы плохо употребляем данные нам Господом дары, мы поступаем подобно блудному сыну, растратившему отцовское наследство. И как часто дурные наши поступки приводят нас к несчастью, к горю, к беде. Мы жалуемся, огорчаемся, что люди нас обижают и Бог нас забыл... Но...

Вспомните, как решился блудный сын вернуться к отцу со словами покаяния.

Как надо каяться и просить прощения у Бога? Этому учит нас Церковь, которая установила для всех православных христиан Тайну Покаяния — Исповедь.

Как исполнится ребенку семь лет, то есть когда он уже начинает понимать, что такое добро и что такое зло, каждый раз перед тем, как причаститься Святых Тайн, он должен исповедоваться, рассказать Богу перед священником, в чем согрешил.

Священник слушает нашу исповедь, как свидетель перед Богом, дает нам полезные советы и потом произносит молитву, которой прощаются наши грехи. Власть прощать грехи сам Господь Иисус Христос передал своим ученикам и апостолам, а от них ее получили наши епископы и священники.

Идя к исповеди, мы должны тщательно приготовиться, вспомнить все нехорошее и недоброе, что сделали, попросить от всего сердца прощения у всех, кого мы могли чем-нибудь обидеть.

Если мы умышленно утаим какой-нибудь неблаговидный свой поступок, то исповедь наша будет недействительна и вина наша только увеличится. Самое же главное — это искренне сожалеть о своих грехах и изо всех сил стараться с Божией помощью от них избавиться.

Плодово—ягодные вина

Есть своя прелесть, свои достоинства в нашем белорусском плодово-ягодном вине. Знатоки и любители вина весьма ценят и хвалят эти напитки. Я занимаюсь виноделием с 1974 года, накопил определенный опыт и знания в этом деле и с уверенностью заявляю, что лучшие сорта плодово-ягодных вин из урожая наших белорусских садов и лесов не уступают южным винам. Наоборот, иные сорта значительно их превосходят и по вкусовым качествам и по лечебным свойствам.

Различают следующие типы плодово-ягодных вин: столовые, крепкие, сладкие, газированные, медовые.

Столовые плодово-ягодные вина (красное, белое, розовое) готовятся из смеси соков различных плодов и ягод. Мы в нашем домашнем виноделии используем соки белой, красной и черной смородины, зеленого и красно-черного крыжовника, рябины красной и черноплодной, земляники садовой, калины, ягод ирги, клюквы и черники. Из плодовых используем яблоки, груши-дички, сливу и вишню.

Напитки из перечисленного сырья — бесподобны. Их пить — вечно молодым быть, ибо в них содержатся все витамины и минеральные вещества, что и в натуральных соках, да плюс еще 9-12 объемных процентов чистого алкоголя, который весьма полезен для организма в известных пределах: 1 грамм чистого алкоголя на килограмм живого веса человека в сутки. Больше — уже вредно.

Крепкие плодово-ягодные вина имеют вкус и аромат плодов и ягод, из соков которых они изготовлены. Крепость этих вин 17-18 градусов, содержание сахара 7-9 процентов. Можно делать и купажные крепкие и сладкие вина, путем смешивания соков различных плодов и ягод.

Сладкие плодово-ягодные вина отличаются сравнительно высоким содержанием сахара (10-15 процентов). Их крепость не превышает 16 градусов. Но это — на любителя. Сладкие вина больше нравятся женщинам. Мужчины предпочитают кислые и полусладкие.

Медовые вина весьма изысканны. Но сегодня их приготовление очень дорого обходится и не каждому по карману. Однако хоть на десяток литров в год на семью всетаки стоит разориться. Для этого потребуется всего один литр меда — липового или гречишного. Зато какое удовольствие получите в день рождения или другого праздника, особо почитаемого в семье.

Крепость сладкого медового вина 16 градусов, а содержание сахара в нем до 20 процентов.

Ликерное медовое вино очень сладкое, в нем 30 процентов сахара, а крепость — 14 градусов.

Медовые вина имеют золотистый цвет, для них характерны вкус и аромат свежего меда. Лучше всего медовые вина делать на основе виноматериала из белой смородины или зеленого крыжовника.

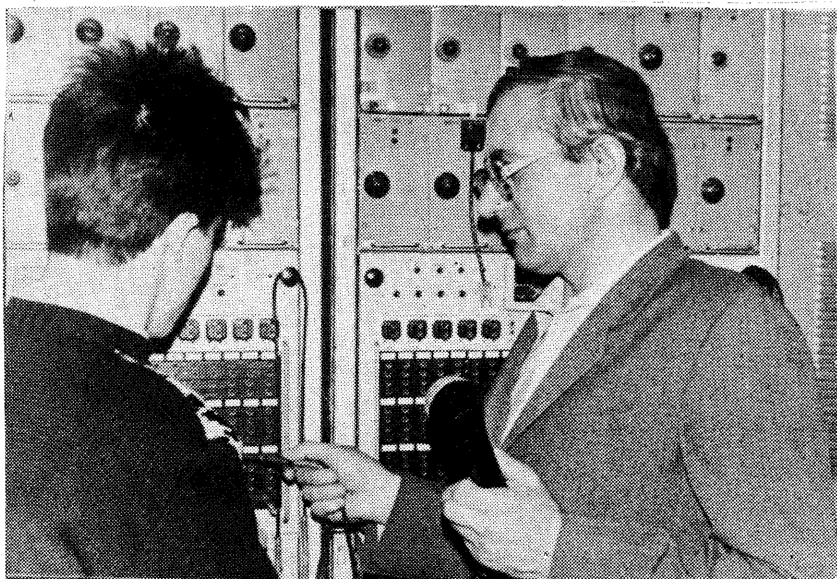
Конечно, читателя не удовлетворит эта краткая информация о плодово-ягодных винах. Ему хочется знать подробно технологию их производства в домашних условиях. Однако терпение!

Виноделие — это не варка варенья или компота! Тут много знаний требуется, умения и еще больше — выдержки. Это не просто труд, даже не просто наука, это в самой большей степени искусство!

Мною на основе личного опыта и изучения технологии виноделия подготовлена рукопись книги «Наш ДАПРОК». Важнейшим разделом ее является глава: «Домашнее виноделие». Эту книгу в газетном варианте я и предлагаю для публикации в газете «Беларускі Усход».

Газета начнет публикацию этой книги (с сокращениями) с апреля этого года. Постоянные подписчики газеты будут иметь возможность ознакомиться с технологией виноделия в домашних условиях и со многими «хитростями» ведения домашнего хозяйства.

В. ДОЛГОЛЕВ.

Старшы электрамеханік Краснапольскага раённага вузла сувязі Анатоль Пятровіч Емяльяненка ўжо 20 год працуе сувязістам. Ён забяспечвае міжгародную сувязь, пільна сочыць за спраўнасцю ўсіх каналаў сувязі РВС, з'яўляецца настаўнікам моладзі.

Вось і на здымку Вы бачыце яго з чарговым вучнем, маладым электрамеханікам, якому Анатоль Пятровіч дапамагае дасканала авалодаць спецыяльнасцю, стаць сапраўдным прафесіяналам.

Фота І. ТКАЧОВА.

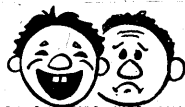
ДАРАГІЯ ЗЕМЛЯКІ!

Газета «Беларускі Усход» аб'яўляе падпіску на 1992 год. Хто паспее аформіць падпіску на газету да 15 сакавіка, пачне рэгулярна атрымліваць «Беларускі Усход» кожны тыдзень з 1 красавіка гэтага года. А пакуль ідзе падпіска, газета будзе выходзіць нерэгулярна, па меры рэалізацыі папярэдняга нумару газеты ў розніцу праз кіёскі «Саюздруку» і аддзяленні сувязі.

Падпісная цана на 9 месяцаў (з 1 красавіка і да канца года)— 31 рубель 20 капеек, на квартал — 10 руб. 40 кап, на 1 месяц — 3-47.

З-за недахопу паперы падпіска лімітавана — не больш 400 экземпляраў на раён. Спяшайцеся падпісацца!

РЭДАКЦЫЯ «БЕЛАРУСКАГА УСХОДУ».

Стракатая сумесь

На одном суде шла дискуссия на тему: «Что же такое любовь?»

Встал судья и обратился к присутствующим: «Товарищи! По-моему, любовь — это болезнь. Так как она требует постельного режима».

Доктор: «Какая же это болезнь? Если столько затрачивается энергии? По-моему — это работа».

Инженер по труду: «Какая же это работа? Если главный член стоит? Это — процесс».

Адвокат: «Какой же это процесс? Если обе стороны удовлетворены? Это — искусство».

Актер: «Какое же это искусство? Если нет зрителей? Это — наука».

Профессор: «Какая же это наука? Если даже самый отсталый студент может, а я не могу? Это — сделка».

Коммерсант: «Какая же это сделка? Если вкладываешь больше, а вынимаешь меньше? Это — взятка».

Взяточник: «Какая же это взятка? Если ей все отдаешь, а ей все мало? Это — грабеж».

Вор: «Какой же это грабеж, если никто не кричит: «караул», а только все кричат: «давай, давай!» По-моему любовь — это прекрасное настроение».

В заключение встал председатель суда и сделал свои выводы: «Товарищи!

Я считаю так: Любовь с женой — это принудительный труд. Любовь с кумой — это обязанность. Любовь с любовницей — это наслаждение. Любовь с соседкой — это искусство».

А вот старый профессор взял и разделил мужчин и женщин на две группы. Мужчинам по возрасту он дал названия музыкальных инструментов, а женщинам — названия материков.

Мужчины: от 16 до 25 лет — Клорнет. Играет без настроения. Кто разбирается в музыке, тому не нравится.

от 25 до 40 лет — Скрипка. Лучший инструмент мира, настраивается быстро, но играет по желанию.

от 40 до 50 лет — Виолончель. Настраивается час, а играет не более 3-х минут.

от 50 до 60 лет — Тромбон. Не играет, а мучает.

от 60 и старше — Футляр для хранения инструмента.

Женщины: от 16 до 25 лет— Азия. Дикая, нецивилизованная.

от 25 до 35 — Африка. Жаркая, пылкая.

от 35 до 45 лет — Европа. Знатная хитрая, ловкая, изъезженная вдоль и поперек, но занимательная и привлекательная.

от 45 до 55 лет — Америка. Ровная, любит деньги и каждый день ждет кризиса.

от 55 до 65 лет — Австралия. Всеми забытая и никому не нужная.

ЧЕМ ЖЕНЩИНА УДЕРЖИВАЕТ МУЖЧИНУ!

Немка — питанием,
Англичанка — воспитанием,
Чешка — властью,
Испанка — страстью.
Полячка — лаской,
Кубинка — пляской,
Китаянка — лестью,
Мексиканка — местью.
Гвинейка — пением,
Грузинка — терпением,
Гречанка — красотой,
Армянка — полнотой,
Француженка — телом,
Американка — делом,
Итальянка — шиком,
Еврейка — криком,
Японка — грацией,
Цыганка — спекуляцией,
Русская — ПАРТОРГАНИЗАЦИЕЙ.

● Женщины хоть и недовольны мужчинами, замуж выходят только за них.

● Еще ни одна замужняя женщина не была верна своему любовнику.

● В постели ценятся троечники — их познания удовлетворительны.

● Любовь не аксиома, она постоянно требует доказательства.

● Секс — наиболее демократичный способ эксплуатации человека человеком.

Вода, которая лечит

Было замечено, что вода, в которую опущен кремень, при натуральном воздухообмене и температуре не ниже плюс 4 градусов преобразовывается в болеутоляющее, крововосстанавливающее, бактерицидное в отношении многих болезнетворных микробов лекарственно-профилактическое средство.

Кремнийорганические соединения стимулируют обменные процессы в живых организмах, повышают жизненный тонус человека. А кремневая вода сама по себе становится высокоэффективным терапевтическим средством. Благодаря воздействию кремния обычная вода превращается в сверхчистую. Ядохимикаты, содержащиеся в ней, нейтрализуются. Наряду с этим нейтрализуются также нитраты и тяжелые цветные металлы, которыми без меры заражены наши естественные воды.

Сегодня медики и биологи напрямую связывают такие заболевания, как сахарный диабет, проказа, гепатит, гипертония, дизентерия, катаракта, артриты, язва желудка, рак и ревматизм, или с пониженным содержанием кремния в крови, тканях и органах человека, или же с нарушением обмена соединений кремния.

Научно установлено, что при старении человека наблюдается уменьшение в его организме кремнийорганических соединений. Поэтому кремневую воду безусловно полезно употреблять людям пожилым.

Рецепт приготовления кремневой воды прост:

заполните 2-х или 3-литровую банку водопроводной или любой другой водой и опустите в нее кремень черного цвета любого размера. Не закрывайте банку крышкой, оставьте совершенно открытой. Ставить ее в холодильник или в шкаф не следует. Через семь суток кремневая вода готова и продолжительное время будет сохранять приобретенные свойства, не будет портиться.

Пить же воду и умываться ею можно уже через двое-трое суток.

Один и тот же кремень может долгие годы быть пригодным для получения активированной кремневой воды. Он практически не расходуется и в размере не убывает благодаря своей твердости.

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ

Адрас рэдакцыі: Для пісьмаў: 213670, Хоцімскі раён, п/а Трасціно, в. Маркаўка, д. 35. Тэлефоны: галоўнага рэдактара — 22-9-89, карэспандэнцкага пункта ў Касцюковічах: 21-6-94; 21-9-50; 21-4-01 ў Клімавічах: 2-12-67; 2-11-60; у Краснаполлі: 21-9-92, у Чэрыкаве: 2-24-98; 2-11-63; у Хоцімску: 22-3-80.

Заснавальнікі: Хоцімская Свята-Троіцкая царква і саўгас «Трасціно» Хоцімскага раёна.

«Белорусский Восток». На белорусском и русском языках. Независимая общественно-политическая, литературно-художественная и религиозно-моральная газета. Выходит по субботам.

Пункт гледжання аўтараў друкуемых матэрыялаў можа не супадаць з пазіцыяй рэдакцыі.

Аўтары друкуемых матэрыялаў нясуць адказнасць за дакладнасць і даставернасць прыводзімых фактаў, цытат, статыстычных і іншых даных, асабістых імён і прозвішчаў, геаграфічных і іншых назваў і ўсякай прыводзімай інфармацыі, у тым ліку за наяўнасць у друкуемых матэрыялах даных, якія не падлягаюць адкрытай публікацыі.

Рукапісы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца аўтарам.

Газета набрана и отпечатана в Могилевской областной типографии им. Я.М.Свердлова, ул. Первомайская, 70. Тыраж 1500 экз. Цана 1 руб. Аб'ём 1 друк. ліст. Зак. № 2